

نزای: (اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ: دِقَّةُ وَجِلِّهِ، وَأَوَّلُهُ وَآخِرُهُ، (وَعَلَانِيَتُهُ وَسِرِّهِ)

له ئه بی هوره یروهه -ره زای خوی لیبیت- ده لیت: پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- له کاتی سوجه برنیدا ده فممو: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ: دِقَّةُ وَجِلِّهِ، وَأَوَّلُهُ وَآخِرُهُ، وَعَلَانِيَتُهُ وَسِرِّهِ»، واته: «خودایه له هممو «تاوانه کانم خوش به، بچووک وگوره یان، وسهره تا وکوتایان، وئاشکرا ونهینیان [صحیحه] [موسلم گیراوبه تیه وه]

ئه م نزایه له پروانگه ی باسکردنی ورده کاریه کانی نزایه پاش باسکردنیکی گشتی؛ چونکه نزا کردن په رسته بویه هرکاتیک مروّف نزاکانی دووباره بکاته وه؛ ئه وا په رسته بؤ خوی گوره زیاد ده بیت، ولهم نزایه دا باسی هممو تاوانه کان ده کات؛ نهینی وئاشکرا وئوه ی شاراوه یه، وچووک وگوره، ئه مه داناییه که پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- ورده کاریه کانی باسکرد پاش باسکردنیکی گشتی، بویه پیوسته مروّف سوور بیت له سر نزا کردن به و نزایانه ی که له سونه تا هاتوه؛ چونکه کوی هممو نزاکانه وه سوودترینیان

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/5470>

